ч. 211 (11.179).

Львів, середа 21. вересня 1927.

Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Франко-радянське напруження.

Львів, 20. вересня 1927.

Вся французька преса, за виїмком комуністичної і комунофільської, розвела велику кампанію проти офіціяльного політичного представника СРСР у Парижі Раковського і проти його політичної діяльности. Кампанія преси була немов би підготовкою до важних дипльоматичних кроків французького уряду. Найновіші телеграми повідомляють, що Бріян доручив французькому представникові у Москві порушити у Чічеріна справу Раковського. На основі інформацій париської преси має він запропонувати Чічерінові забрати Раковського з Парижа. Чимже провинився Раковський?

Стара історія! Раковський є не тільки політичним представником СРСР, але й членом комуністичної партії і членом комуністичного інтернаціоналу, а живучи в Парижі, репрезентує він перед французьким урядом уряд СРСР, а перед французьким і іншим пролетаріятом Комінтерн. Нема сумніву, що становище кожного радянського дипльомата є важке завдяки тій подвійній і до того густо-часто в дипльоматичній діяльности суперечній репрезентації. Точніше кажучи, то ця двоїчна репрезентація і з неї випливаюча двояка діяльність зовсім зрозуміла для правовірного комуніста і дуже легка на території СРСР, але незвичайно трудна в тзв. „буржуазному“ середовищі, як от у Льондоні чи Парижі. Позиція Раковського була у Парижі важка ще й з інших причин. Він же належав до радикальної комуністичної опозиції. Колиж прийшло до її формальної ліквідації у Москві, то всі її члени мусіли дати не тільки писану заяву про визнання своїх помилок та опущення своїх непримиримих позицій, але й сповнити якийсь інший, ще важніший акт експіяції у виді яскраво підкресленого акту льояльности супроти офіціяльної політики Сталіна у партії та Бухаріна у Комінтерні.

Партійна більшість придумала вияв такої льояльности у підписанні членами опозиції чергової проклямації-маніфесту Комінтерну до всіх, всіх, всіх. А в тій проклямації було ні більше ні менше, а те, що світовий пролетаріят, а по термінольогії комуністів, міжнародній пролетаріят обовязаний боронити „батьківщину всіх працюючих“, тоб-то СРСР перед своїми „буржуазними“ батьківщинами. Іншими словами пролетаріят кожної держави обовязаний боронити інтереси СРСР всупереч інтересам власної батьківщини. Теорія цього роду патріотизму не нова і писали про неї комуністи у своїх маніфестах не раз і не два. Та діло в тому, що досі не було під тими „гаслами“ підписів радянських дипльоматів. А тим разом вкупі з іншими членами опозиції підписав відозву Комінтерну, зредаґовану в сталінсько-бухарінському дусі, і Раковський разом з Каменевом. Каменев, як відомо, є радянським послом у Римі, але фашисти з того приводу не підняли ніякої історії. Запальчиві французи (хоч не до тої міри запальчиві, що італійці) всеж таки зняли з того приводу великий шум.

Не тільки преса, не тільки політичні діячі Франції, але й уряд почали на те реаґувати. Уряд зареаґував не тільки за посередництвом свого посла у Москві, але й перевів цілий ряд репресій проти радянофільських і комуністичних діячів, горожан СРСР у Франції, зокремаж у Парижі. Одну їх групу уже вислав поза межі Франції, а дехто думає, що не виключена експедиція і чергових транспортів.

Насувається питання: невже французькі політики і публіцисти досі не здавали собі справи з того, що Раковський як правовірний комуніст і до того чоловий, може отрясти зі себе обовязки, які має супроти Комінтерну з хвилиною, коли стає послом уряду СРСР і відповідальним дипльоматом? Ніхто з розумних французьких політиків, з тих політиків, яким відомі десять заповідей кожного комуніста, а тим більше провідного, не вірив і не міг вірити в те, що радянський дипльомат, може знехтувати своїми „дипльоматичними“ обовязками, які накладає на нього Комінтерн. Чомуж аж тепер зняли у Франції такий шум з приводу підписання відозви Комінтерну Раковським? Чому ведуть у Франції неурядові кола далі кампанію проти Раковського, не зважаючи на те, що висловив йому за цей підпис прилюдну догану сам Чічерін? Чому? Чому перетворили тепер пропаґанду проти Раковського вже аж у пропаґанду за зірванням дипльоматичних звязків Франції зі СРСР?

Як би хто бажав дати вичерпуючу відповідь на ці питання, то мусів би дуже широко писати і мусів би заглядати у тайники внутрішнього положення Франції, у тайники міжнародньої констеляції і що найважніше у тайники самої французької психіки. Очевидно, що до того ми не пориваємося, але всеж маємо відвагу зазначити, що у французькій прилюдній опінії наступає перелім. Французи, що визначаються добрим вихованням і незрівнаними товариськими формами, вже розчарувалися у прикладанні їх до політичного представника СРСР. Літами тягнуться переговори про заключення торговельного договору і про визнання Радянським Союзом бодай частини передвоєнних довгів, затягнених у Франції. А результат тих переговорів рівний нулі. Зате непропорціонально успішніше розвивається інша діяльність політ. представника СРСР, а саме діяльність комунізування французького робітництва, тобто діяльність, що пливе з мандату, одержаного тимже представником з Комінтерну. Розчарувались французи у вижиданні, розчарувались у добрій волі та запалали гнівом і упередженням не тільки до теперішнього представника СРСР Раковського, але й взагалі до всього СРСР. Це й перелім у відношенні французької публичної опінії до СРСР, це новий етап на дорозі моральної, а в слід за тим і дипльоматичної ізоляції СРСР у Европі. Бо треба знати, що перша все спричинює другу.

Сезон розпочався.

На порозі нового політичного року.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 16. вересня 1927.

Із безтурботних ферій ані сліду. Один лише маршалок Пілсудський ще на феріях, але це ходу подій не спиняє. Бо хоча п. Бартель, на своє оправдання, що не може відповісти на питання про пляни уряду відносно сойму жалівся, що „Друскеніки від Варшави далеко“, то проте далеко близший Бельведер дуже-дуже рідко коли буває джерелом ясних відповідей. Зрештою, п. Бартель його секретар пор. Зацвіліховскі, міністер Кноль і інші достойники стільки разів міряють швидкими поїздами простір трьохсот км., що ділить Варшаву від літниська марш. Пілсудського, що те, що урядові треба — на думку цього останнього — знати, уряд знає, а всі інші, — преса й т. п. зайві чинники, — хай догадуються, як це роблять уже довгенькі місяці. Словом, ферії прем'єра міністрів тут ні при чому, та й він уже теж заповів остаточний поворот до столиці на день 22. п. м.

Новий політичний сезон у повному розпалі. З вакаційної пудьги й посухи на випадки, які далиб політичним новинкарям змогу зліпити бодай кілька рядків ґазетної замітки, залишився хіба спомин. Сензацій на метри і фунти, тільки гати! Сензації, признати треба, характеру сумного, хоч можна трактувати їх і з веселого боку. Мабуть найкраще підтягнути їх під Чеховську характеристику: булоб весело, колиб не було так сумно...

Кілька днів тому писало „Діло“ про соймові передсмертні дрощі під наголовком „Під знаком сензації“. Мабуть вірніше буде казати не про одну, а про більше сензацій, під знаком яких живе тепер не сам сойм, а ціла — держава. Безумовно, що те, що діється у Польщі довкола питання: санація державного устрою шляхом ґальванізації скомпромітованого й безсилого сойму — це для европейця, привиклого розглядати справи устрою европейськими катеґоріями, — сензація першої кляси. Це джерело такого спантеличення, яке тільки можна бачити у безрадних жестах старих і досвідчених закордонних публіцистів, варшавських кореспондентів чужинної преси: нічого, мовляв, не розуміємо! Талмудистичні студії над кожним приіменником, кожною протинкою у кожному реченні конституції, на те, аби врешті-решт відповідною „інтерпретацією“ скликати сойм на тиждень пізніше, ніж слід би. Протест (чи пак „застереження“) голов парляментських палат у голови держави проти нарушення конституції, — подія, яка в кожній іншій державі з парляментарним устроєм викликала би так мовити автоматично важку кріву; але тут — ані сліду якогонебудь наслідку, тріюмфує теза „без консеквенцій“. Віцепремієр відвідує маршалка сенату, демонстративно минаючи маршалка сойму, не може нічого конкретного сказати, бо „Друскеніки далеко“, заповідає другу свою візиту після повороту з Друскенік і заповідженої візити — не складає. З другого боку парлямент, зачинений два місяці тому за спробу зміни конституції у напрямку права саморозвязання, про людське око (ми, мовляв, не хочемо авантюри, лише ділову працю) визначує на 1. засідання нової сесії „невинний“ денний порядок (самоврядування і т. п.); але ще перед отим першим засіданням спеціяльною „комісією порозуміння“ узгіднює між соймом та сенатом текст згаданої зміни конституції, дарма, що знає чудово, що як тільки ця справа найдеться на денному порядку, уряд моментально сесію знову зачинить. Зоветься це „боротьбою за право відходу“ у термінольоґії проф. Стронського з „Варшавянки“ та „забавою у провокації“ по словнику п. Стпічинського з „Ґлосу Правди“. А одночасно про „злу школу“ розписується „Роботнік“, маючи на увазі істнуючий *політичний устрій* і потребу його направи, і цій самій темі довгі шпальти присвячує проф. Рибарський у „Ґазеті Пор. Варшавскій“ та сен. Kосковський у „Курєрі Варшавскім“. Який же шлях до кращого політичного устрою, коли замотиличена гра у піжмурки між соймом та урядом і не думає кінчитися і коли „неґідний шануючої себе держави балаґан“ — як каже передовик „Роботніка“ (з 15. п. м.) — находить свій вислів не тільки в аномалії відносин між виконуючою та законодатною владою, але й у повені інших анормальних явищ, які кипятком ллються на й так розпалені голови розполітикованого громадянства, що не в силі зрозуміти, визнатися ані стравити всі тії нездорові — сензації?!

До чого дійшла аномалія відносин, це пророчисто голосить сам вигляд варшавської преси. 17 щоденників, поділених на два табори, які давно зїли би себе, як оті дві миші, з яких лише хвостики залишились, якщо помиї лайок, щоденно виливаних на терпеливий папір, мали би зуби. Дійшло до того, що самі редактори почали дискусію на тему „культурної полеміки“ („Епока“, „Польска Збройна“), тутже приноровлюючи старі методи. Виходить, що справді мешканець Варшави, не занґажований з головою (та кишенею!) по жадній стороні взаїмно зненавиджених таборів, — маючи сякі-такі вимоги до культурности друкованого слова, на 17 щоденників у польській мові мусить читати хіба — сіоністичний „Наш Пшеґльонд“!

Заїлість варшавської преси дійшла до подиву гідного, просто імпонуючого ступня на тлі афери з ґенералом Заґурським. Ця тема занадто широка і — вдячна, аби збути її тут кількома рядками: присвятимо їй ширше окреме місце, бо вона все ще актуальна, — щораз актуальніша! Тут лише згадуючи про сензації нового польського політичного року треба безумовно признати, що т. зв. афера ґен. Заґурського це вже нині справді неабияка політична сензація, яка ще може неодну несподіванку принести та стати вагітною у далекосяжні наслідки.

А побиття Мостовича? Нічний напад кільканацяти озброєних осіб на дневникаря, вивезення його далеко за місто й потурбування до безтями за писання проти голови уряду, — це, будь що будь, факт із рода тих, біля яких трудно перейти байдуже, бо насуває силу рефлєксій. Мимоходом кажучи, людина зробила тут певний „капітал“: мало кому знаний рядовий ґазетний діяч, що „виплив“ завдяки страйкові всього редакційного персоналу „Ржечпосполітої“ (при її перепродажі Корфантові), враз авансував на всім відомого публіциста, який паде жертвою

ідеї, сміливої оборони пером своїх політичних переконань. Та не в Мостовичеві діло, а у факті нападу й формі, у якій його докопано. Факт такий яскравий, що Синдикат варшавських дневникарів оголошує резолюцію про „розбишак (збірув) підшиваючих себе під ідейні гасла", та не дурно зазначує, що цю резолюцію вголосив заст. голови Синдикату, ред. Ґеляжинський: це не будьхто — це за тогож п. Бартля був він шефом президіяльної канцелярії у Раді Міністрів...

Стільки „сензацій", що багато випадків, може й дійсно небуденних і вартних призадуми, гине у т. зв. фабриці публичної опінії без сліду. Он нпр. візита амбасадора Франції п. Ляроша у маршалків сойму і сенату. Чи справді факт більш годинної розмови п. Ляроша з одним і з другим не заслуговує на більше уваги, ніж два рядки хронікарської вістки — та й годі? Невже цю подію „переочено" або справді свідомо злегковажено?!

Небіщик Трайковіч, що зазнав такого дивного „прийому" у радянському посольстві, пішов уже в непамять, — теж щось занадто швидко після первісного страшного галасу всієї варшавської преси (також урядової і „близької урядові"!), яка несотворені речі виписувала про тайну мовчазного дому при вул. Познанській. Не можна-ж усім вічно палко займатися! Тільки миролюбя Польщі у Женеві все ще сон зганяє з повік варшавських політиків: „Ржечпосполіта", „Варшавянка", „Курер Варш." й „Ґазета Пор. Варшавска" разом із „Роботніком" називають виступ п. Сокаля — коротко кажучи — сущим фіяском, а „Ґлос Правди", „Епока" й „Польска Збройна", оба вуличні „червоняки" („Експрес" і „Курер черв.") й решта „санаційної преси" вічно славить женевський успіх польської дипломатії. — Кому це шкодить?! За те є цілком свіжі історії: новий конфлікт із Данціґом на ґрунті недопущення на терен польської муніційної бази на Вестерпляте данціґських поліцаїв, що шукали там — по вказівкам варшавських ґазет — ґен. Заґурського; зїзд аристократії й усіх „заховавчих" (консервативних) гуртів із Бобжинськими, Естрайхерами, Радзівілами й Любомірськими на чолі у якомусь Дзікові, захоплено оплескуючими політичний реферат... полк. Славека, старого революціонера, одну з найближчих і найповажніших підпор марш. Пілсудського.

Чи диво, що серед такої навали „сенвацій" президент Мосціцкі відложив на необмежений час намірений виїзд до Кракова? Голова уряду ще на феріях, сойм ще не радить — та політичний сезон іде цілою парою. А заки ці рядки встигнуть явитися у друку — вже й у соймі підніметься занавіса (це буде либонь І. ява дуже коротенької ІІІ. дії) і будемо мати нову жменю смутком віючих і веселих сенвацій.

І. Кедрин.

Ратункова акція.

Український уряд жертвам повені.

Харківські „Вісти", офіціоз українського радянського уряду, з 14. ц. м. (ч. 209) подають таку постанову Ради Народніх Комісарів УСРР:

Рада Народніх Комісарів УСРР, заслухавши позачергове повідомлення заступника голови РНК тов. Сербиченка О. К. про лихо, що його заподіяно повідаю робітникам і селянам Галичини, висловила з приводу нього свій жаль і переказала потерпівшому населенню від імени Уряду й окрвиконкомів УСРР допомогу в сумі 50.000 карбованців.

Витаючи допомоговий крок українського радянського уряду, дозволимо собі замітити, що позитивне зацікавлення долею західно-українських братів більше причиняється під поглиблення всеукраїнської національної єдности, як не знати яка пропаганда. Без сумніву, що українське населення з вдячністю стріне вислови співчуття та допомогу з того боку кордону. Жаль лише, що не знати, кому саме переказала Рада Народніх Комісарів суму 50.000 карб. В створених умовах можна побоюватися, що прикладення до допомогової акції виключно мірила партійних симпатій може ввести велике замішання в допомогову акцію, як не звести її на манівці.

Громадянська ініціятива на Рад. Україні.

Київська „Пролетарська Правда" поміщує статейку Ф. Корнюшина, що закликає радянську суспільність прийти з допомогою західно-українським братам.

„На Західній Україні — велике стихійне лихо. Повідь затопила 500 сел. Матеріяльні збитки (себ-то шкоди) від повіди, за попередніми даними, становлять 30—40 мін. карб. Сотні й тисячі родин залишилося без даху і хліба. Зрозуміло, що від цього лиха потерпіли лише трудящі, і в першу чергу, галицьке біднацько-середняцьке село. На західньо-українське село, пригноблене національно і соціяльно (польською шляхтою разом з західно-українською буржуазією) налетіло стихійне лихо, що проти нього галицький працьовник ще не в силі боротися. Велика повідь позбавила наших галицьких братів їхнього притулку і скромного шматка хліба. Як ми знаємо, на території Радянського Союза велика повідь сталася на Далекому Сході і призвела місцеве населення до величезних збитків. В Узбекістані був великий землетрус, що також багато нашкодив. Нашим придністрянським селам загрожує повідь. Але це ні в якому разі не може й не повинно одвернути нашої уваги від лиха наших братів на Західній Україні, одвернути нас від найактивнішої матеріяльної допомоги тим, хто залишився не лише без господарства, але й без шматка хліба в західно-українському селі. Крім державної допомоги УСРР треба розгорнути якнайенергійніше добровільну допомогу з боку всієї радянської суспільности. На мою думку, всю справу цієї допомоги повинен взяти на себе Український Червоний Хрест, в розпорядження якого через редакцію „Пролетарської Правди" вношу 10 карб. і закликаю радянську суспільність Київа і взагалі всієї України якнайбільше допомогти нашим західно-українським братам, робітникам і селянам та інтеліґентним працьовникам, що опинилися в такому тяжкому стані, віддавши із свого особистого бюджету можливу матеріяльну допомогу в додаток до тієї, що подається по державній лінії. Лихо величезне, скрута ще більша. Час не чекає. Допомоги треба, треба поспішати!"

Як бачимо, то акція за допомогою жертвам повені на Зах. Україні ставить покищо тільки перші несміли кроки. Поклик Ф. Корнюшина — це друга з черги замітка на тему допомоги, яку стрічаємо в українській радянській пресі. Поклик Ф. Корнюшина має звичайну партійну закраску; хоч він писаний під кутом страшної і невимовно важкої катастрофи, отже — так сказатиб — в тонації молевій, то не бракує в ньому і весело-комічних натяків. Нпр. кожного читача мусить розвеселити „ударний" додаток про те, що зах.-українське село національно й соціяльно пригноблене польською шляхтою і „зах.-українською буржуазією". Справді, неабияким потвором мусить бути та „західно-українська буржуазія", що гнобить національно і соціяльно зах.-українське село. Та даруймо собі ці неминучі „декорації" радянських покликів.

Львівська „Рада" взяла на себе почесне завдання переконати „недостачно зорієнтоване громадянство на Рад. Україні, що нема основ здержувати поміч жертвам повені". Очевидно, про ніяку задержку допомоги не може бути мови в стадії вступних кроків організації допомогової акції. Здається, що добровільні услуги наших впливових упепістів будуть взагалі спізнені, бо український радянський уряд асиґнував ще 13. ц. м. 50.000 карб. на допомогу жертвам повені, навіть не знаючи, що упепісти мають намір розпочати інтервенційну акцію в Харкові.

Допомоговий Комітет жертвам повені в Німеччині.

З Берліна повідомляють нас, що там утворено Допомоговий Комітет жертвам повені в Галичині і на Буковині, зложений з представників українських організацій в Німеччині.

Головою Ширшого Комітету вибрано проф. Дм. Дорошенка. Комітет праці уконституувався, вибираючи головою о. М. Кінздя, 1-шим заступником голо и о. к. Евг. Коновальця, 2-гим заст. гол [illegible] З. Кузелю, секретарями інж. М. Селешка й Я. Іванину, скарбником Ст. Тимчука і членом К-ту Румянцева. Осідок Комітету: о. М. Кінздя, *Berlin, N 24, Johannisstr. 4.*

ЖЕРТВАМ ПОВЕНІ.

На допомогу жертвам повені на вкладкову книжочку ч. 8.165 Центро-Банку, Львів, Ринок ч. 10, зложили дальше:

Інж. Юліян Павликовський, Львів 40 зол., радн. Ілля Кокоруда, Львів 20 зол., д-р Осип Суховерський, Жовква 15 зол., Теодор Вибранець в Хороброві к. Сокаля 5 зол., Евген Левицький, Варшава 8 зол., Стефан Возьний, упр. школи, Посада Риботицька, п. Риботичі 10 зол., Софія Рибакова, учит. в Нарті старім 10 зол., Василь Боднар, упр. школи Вадів, п. Яньмерж 15 зол., Володимир Татунчак учит. Альвернія, вдруге 20 зол., Службовики Масло-Союза в Коломиї: В. Левицький 10 зол., В. Копюмбас 7.50 зол., Ю. Домазарівна 5 зол., В. Савчук 2.50 зол., — разом 25 зол. і кличуть службовиків головної Агентури всіх відділів „Масло - Союза", о. Павло Джулинський, Ярославичі п. Зборів (з алафісту) 25.50 зол., д-р Теодор Соневицький, Старий Самбір 50 зол., ОО. Василіяне, Михайлівка ад Борщів 50 зол., Місцевий Комітет допомоги в Рівному (перша складка через адв. М. Вагриновського) 60 зол., Кирило Мельничук, Дубно 2 зол., Михайло Спожинський, Ворилли (оба через „Діло") 20 зол., — Разом виказано сьогодні 375 зол. 50 сот., що з виказаними попередньо 10.114.95 зол. і 165 дол. дає суму **10.490.45 зол. і 165 дол.**

Конґрес C.I.E. в Римі.

Українська молодь на міжнародньому форумі.

(Докінчення.)

Кульмінаційним пунктом праці конґресу були вибори нового виконавчого комітету. Положення ускладнялося тим, що англійська делеґація не згодилася виставити кандидатуру Макадама на президента. Він безумовно зібрав би всі голоси. Англійці виставили Багналя. Проти нього фіґурував кандидат романо-славянського бльоку італієць Мальтіні (знаний фашист). Підготовка виборів тяглася цілий тиждень. Кожен голос мав велике значіння. При виборах кожна держава має тільки один голос, тому наприклад від Люксембурґу залежить стільки-ж, як від Америки. Всього управнено до голосування 22 держави. Три рази голоси ділилися по 11. Старий виконавчий комітет запропонував уважати, що Мальтіні є президентом на перший рік, а Багналь його заступником, — на другий рік навпаки. Цю пропозицію прийнято подавляючою більшістю. Дальшими заступниками вибрані: Греслер (Данія), Розьє (Франція), Босгардт (Швайцарія). Чех Палечек залишився ще на один рік без виборів. Генеральним секретарем вибрано поляка Пожарійського, а його заступником став болгарин Бачев, якого вибрано минулого року. Бельгієць Боньє залишився директором центрального бюра. Замісць шкота Мак-Дональда обрано скарбником бура Марквардта. За Балінським і Макадамом заховано право іменуватися президентом і віцепрезидентом з додатком „почесний". До фінансової комісії війшли чех Нови і данець Борг. Представником на Балкані визначено румуна Жоржеску, а в Америці — Гаріка.

На останньому пленумі принято запрошення французьких студентів відбути слідуючий конґрес у Парижі. Рівночасно запросили югославяни виконавчий комітет відбути слідуюче засідання в Любляні. Після виголошення промови новий президент Мальтіні оголосив конґрес закінченим.

Паралельно з працею конґресу відбувалися спортові змагання. Урочисте відкриття змагань припало на неділю 28. серпня. Підчас дефіляди всіх учасників відбулася церемонія виміни прапорів з італійцями. Першою точкою змагань було фехтування. Незвичайно характерно для сучасної Італії та для того, яку вагу фашизм кладе на фізичне виховання має є те, що проти французького спортовця Лемуана виступив сам Тураті. Він вийшов гідним переможцем з цего безкровного двобою між Італією і Францією. Слідом за тим італійська футбольна дружина здобула перемогу над швайцарською (10:1). Самі різноманітні змагання тягнулися цілий тиждень. У неділю 4. вересня вечером урочисто замкнено цю першу „олімпіяду студентства". Римські нагороди були гідним дарунком для переможців і великою пропагандою італійської гостинности. У плаванню перемогла Італія. У легкій атлетиці — Мадярщина (нагорода Мусоліні). У фехтуванні — Італія. Футбол — Італія. Кожний з учасників, що здобув принаймі пяте місце в поодиноких змаганнях, одержав памятну медалю (перший — золоту, дальші — срібні).

Протягом усіх днів конґресу і спортових змагань відбувся низка урочистостей в честь чужинців. Тураті дав банкет у „Казіно делл Розе". Місто оглядали в спеціяльних вагонах трамваю. У найбільшому кіно продемонструвано фільм Мусоліні „Іль Дуче". Уряджено екскурсії по палацах, церквах і музеях. На руїнах Палятину відбувся концерт хору римських фашистів і продемонстровано клясичні танці. Славнозвісний діриґент Петро Маскані дав концерт у Авґустео. Відомий професор Феррі зробив доклад про фашизм. Один день ужито для відвідин римського порту — Остії. Там оглянено табор фашистів-дітей — „баліля" — і відвідано руїни старої Остії. В другий раз спеціяльний потяг одвіз усіх до Тіволі, що славиться своїми каскадами. В один з вечерів уряджено баль під відкритим небом. Губернатор Риму приймав учасників конґресу концертом і чаєм у городі та на терасах Капітолю. Перед закриттям конґресу міністр освіти дав банкет на терасі „Кастельо дей Чезаре"... І все з частуванням, промовами, музикою та чисельною участю молодих фашистів.

Найзамітнішою подією було принятя у Беніто Мусоліні. Від кожної делеґації мало бути по одній особі. Від українців були д-р Нижанківський і П. Кожевників. Один з них заступив Білорусів (цікаво, що на тому принятю також Росіян заступав „малорос" Хітько. Всього було коло 50 осіб. Мусоліні приймав у своєму кабінеті в „Паляцо Кіджі". Після рапорту Тураті про перебіг конґресу і змагань Балінський виголосив коротку промову, в якій дякував за патронат, гостинність і допомогу конґресові. Мусоліні відповів найкращою французькою мовою. У своїй відповіди він торкнувся питання „старі — молоді": „всі люди помиляються, але молоді мають ту перевагу, що в них є ще час для направлення своїх помилок, — старіж..." Після спільної знимки кілька делеґатів звернулося до Мусоліні з проханням підписати на памятку про візиту фотоґрафії. При тій нагоді він зачав розмову з українським делеґатом Кожевниковим про положення нашого студентства („Україна! О, я знаю добре все, — я поінформований про положення...").

Користаючи з побуту в Римі, різні делеґації робили старання через свої посольства про авдієнцію у Папи Римського. Завдяки ласкавому посередництву французького посольства, 7-го вересня були на авдієнції також українські представники М. Ковальський і П. Кожевників.

Загально беручи, не можна не признати великого пропаґандивного значіння цього конґресу для фашистівської Італії. Протягом двох тижнів між усіми делеґатами поширено більш 10.000 книжок на всіх мовах про фашизм і його державну працю. Та не тільки господарі вели пропаґанду, але й кожна делеґація памятала про цей свій обовязок супроти батьківщини. Також наша делеґація робила посильне. Між чужинцями поширено більш 200 примірників протесту в справі Шварцбарта, коло 70 книжок проф. Шульгина „Україна і червоний кошмар", коло 50 чисел „Націо" і подаровано різним делеґаціям працю проф. Щербаківського „Українське Мистецтво".

Вже після закриття конґресу 6-го вересня український делеґат П. Кожевників передав італійському студентству наш прапор. Церемонія передання прапору відбулася в „Паляцо Фасціо" у присутности представників партії та студентської групи. Після виголошення відповідних промов і взаємного салютування прапорами, український представник одержав розкішний італійський прапор. Від 7-го до 9-го вересня всі часописи опублікували комунікати партії про ту церемонію. Таким чином гарно зроблений шовковий жовто-блакитний прапор, прикріплений шнурами до металевої палиці з вирізаним з металю позолоченим гербом України вгорі, зайняв місце побіч прапорів інших націй.

П-о.

Останні вісти.

Перший день нарад сойму.

Варшава, 19. вересня 1927.

Марш. сойму Ратай, отвираючи наради надзв. сесії, відчитав текст розпорядку президента держави в потім давав поясснення в справі відвідин обох маршалків у президента держави. Вчора марш. сойму на нараді з провідниками клюбів устійнив зміст заяви, в якій мали бути сильні підкреслення звернені проти урядів марш. Пілсудського. Але в соймі заява вийшла дуже бідою. Видно марш. в останній хвилі прийшов до переконання, що не слід ще більше загострювати положення.

Після вложення заяви пос. Недзялковський (ППС) поставив внесення, що сойм приймає до відома відчитану заяву марш. Ратая, себто що сойм висловлює довіря маршалкові сойму. Сойм без дискусії згодився на те внесення. Дальше пос. Недзялковський вніс, щоби сойм насамперед розглянув внесення правничої комісії про відкинення пресових декретів, а щойно потім занявся самоврядним законодавством. Це внесення сойм піддержав також. **Внесення про відкинення пресових декретів ухвалено після короткої дискусії.**

Пос. Хруцький (Український Клюб) зголосив внесення на висловлення заяви недовіря для уряду марш. Пілсудського. Подібне внесення зголосив пос. Балін (НПХ). Голосування над тими внесеннями не могли нині відбутися з огляду на постанови соймового регуляміну, що на пізнішім засіданні, на якім таке внесення зголошено, не можна його розглядати.

Правиця висуває такі три способи боротьби уряду зі соймом: ухвалення закону про саморозвязання сойму на знак протесту проти уряду; висловлення недовіря урядові; поставлення уряду в стан обвинувачення.

Чи сойм відкличе повновласти уряду?

Варшава, 19. вересня 1927.

На нинішньому засіданні ЗЛН. поставлено внесення в справі відкликання повновластей, ухвалених урядові 2. 8. 1926. Ендецькі посли кажуть у тому внесенні, що уряд уживає цих повновластей лише для партійних і політичних цілей. Тому внескодавці не мають довіря до уряду, що дійсно старатиметься упорядкувати і поповнити законодавство і зголошують внесення на відкликання повновластей, даних урядові на основі повищого закону. Це внесення підписали лише посли ЗЛН, зате внесення про недовіря мін. Домбровському підписали посли ЗЛН і ХН.

Як сойм відкинув пресові розпорядки.

Варшава, 19. вересня 1927.

На засіданні сойму пос. Ліберман в імени правничої комісії зголосив внесення, в якім сказано: На основі 44. уст. останній сойм відкидає розпорядок президента держави з 10. 5. 1927. про пресовий закон і розпорядок, який змінює деякі постанови карних законів про розповсюджування неправдивих вістей і зневаг. Референт зазначує, що щоправда ніхто не завдав таких ран парляментаризмові як преса, яка забуває це, що рани, завдані парляментаризмові, є ранами заданими державі, але це не звільнює сойму від обовязку слова. Органами громадської думки є парлямент і преса. Сойм мусить все зробити, щоби болай другий орган громадської думки міг служити державі, як живий голос суспільности, який в неволі тужить до волі, а в Польщі хоче бути вільний. Бесідник заявив, що сойм готов співпрацювати з урядом над прес. законом. Опісля пос. Войтюк (ком.) і Балін поставили внесення, щоби сойм відкинув декрети і висловив урядові недовіря. Предс. віцемарш. Дашинський заявив, що заяви недовіря для уряду не може піддавати нині під голосування, тому, що піддав уже під голосування внесення про відкинення прес. декрету. Внесення принято.

МАРШ. ПІЛСУДСЬКИЙ ВЕРНУВ ДО ВАРШАВИ.

Варшава, 19. вересня 1927.

Нині веч. вернув із Друскенік до Варшави марш. Пілсудський. Віцепрем. Бартель зложив йому справоздання з політ. положення на парл. терені.

СОЙМ УХВАЛИВ 25 МІЛ. ЖЕРТВАМ ПОВЕНІ.

Варшава, 19. вересня 1927.

На засіданні сойм. бюджетової комісії радженo в справі помочі жертвам повені. Пос. Розмарін домагався виплати 80 міл., з того 25 міл. на відбудову самовряд. обєктів, а 25 міл. жертвам повені. Внесення пос. Розмаріна не здобуло більшости, бо постановлено зажадати фондів на цю ціль у сумі 25 міл. Ухвалено внесення пос. Зомерштайна, що обовязок уділювання кредитів урядом згл. держ. банками має торкатися не лише мостів і відбудови, але й урухомлення знищених варстатів праці, торговлі і промислу.

На засіданні сойму в дискусії над справозданням бюдж. комісії пос. Хруцький зазначив, що поміч уряду невистарчаюча і мало що відбігає від приватної ініціятиви, бо сам митр. Шептицький виасигнував 180.000 зол. Вину повені поносить уряд, який занедбує направу доріг і регуляцію рік. Обовязком уряду є призначити на цю ціль 100 міл. Деякі старости хочуть із ратункової акції зробити політичну справу. Уряд не хоче користуватися співпрацею прив. чинників, які в навіщених околицях складаються з українців. Тернопільський і станиславівський воєвода заборонив утворити окремі українські комітети. Українці не ухиляються від участи в мішаних комітетах, але хочуть мати вільну руку в рат. акції.

Біржа.

Гроші.

Долар 8·92·25—8·92·75, канадійський долар 8·90—8·91·00, чеська корона 0·26·50—0·27, австрійський шілінг 1·26—1·27·00, рум. леи 0·05·50—0·05·75, французький франк 0·34·50—0·35, швайцарський франк 1·71·50—1·72, англійський фунт 43·40—43·80, німецька марка 2,12·50, данціґський ґульден 1·75·63, червінець 30·35—31·30.

Збіжжя.

Пшениця двірська 47·25—48·25, пшениця селянська 45·25—46·50, жито 37·00—38·00, ячмінь броварний 39·00—41·00, ячмінь на мливо 36·50—37·50, ячмінь пастівний 34·00—35·50, овес 28·50—29·50, польовий горох 40—47.

НОВИНКИ.

— **Причинок до повені.** У фаховім органі для паперної торгівлі з Польщею під з. „Рипек папернічи" находимо статейку такого змісту: „Гамбургер Віртшафтсдінст даючи огляд вивозу дерева з Східньої Европи та Польщі пише: У минулім році вивіз дерева з Польщі дійшов до таких розмірів, яких не бачили навіть за інфляційної доби вивозових премій. Причина цього зовсім ясна і вона висловлюється у грабунковій господарці польських лісів без пляну. Треба було утримати активність торговельного білянсу і тому вивіз ішов по таких цінах, що про дохід не було й балачки... Нераціональна лісна господарка Польщі мусить уже небавком довести до того, що деревостани вичерпаються і вивіз дерева зменшиться". На жаль, додає „Рипек папернічи" ця нотатка вповні правдива". — Ми від себе можемо хіба додати, що хто зна, чи одною з головних причин повені не було саме немилосерне вирубання лісів.

— **Виставка в Стриї.** На українську сільсько-хліборобську Виставку в Стриї, що відбудеться 25. IX. до 2. X. п. р. дотепер зголосили свою участь такі наші установи: Українська Господарська Академія в Подєбрадах, Сільський Господар, Ревізійний Союз, Центро-Банк, Центро-Союз, Народна Торговля, Земельний Банк, Спілка Українських Агрономів, Книгарня ім. Шевченка, Рій, Пасічнича Спілка, Сільський Світ, Червона Калина, Русалка, Хром, Нова Хата, Село, Полотно, — всі у Львові, Гуцульське Мистецтво — Косів, Жіноча Доля — Коломия, Будучність — Тернопіль, Українська Книгарня — Стрий, крім цього чимало кооператив і видавництв з краю, та безліч приватних людей. Між цими є. О. О. Кульчицькі — Перемишль, В. Доманицький і С. Зеркаль — Подєбради, Е. Архипенко — Львів, генерал авд. З. Павлюк — Відень, полк. Шафранський — Перемишль, К. Костирко — Стрий, інж. О. Дідич — Переворск, інж. Терпиляк — Залуква, інж. Котик — Чортків, інж. Созанський — Дрогобич, М. Луцький — Янчин, І. Марцінків — Ветлина, Л. Янушевич — Львів, і ін. З машинами зголосилися фірми: Стефанівський, Умрат, Меліхар, Шутлеворт, Унія, Аграрія, Топ-Радіо зі Львова, Маґас — Станиславів, Маркиза — Краковець, Левицький — Стрий. У годівельнім відділі зголошено вже понад 150 штук худоби та коней. Чимало ріжних експонатів буде на продаж. Будуть агрономічні виклади та цікаві демонстрації, нпр.: електричне-машинове доїння коров, орання поля трактором, тощо. Масло-Союз робить краєву оцінку масла своїх союзних кооператив. Весь час виставки зможуть гості доволі наслухатися радіо-концертів. На загал заповідається виставка дуже інтересно, а своїм розміром далеко вже переступила початково задумані межі, тому не дивно, що вже зголосилось багато прогульок з усіх сторін краю, навіть з дуже далеких сторін, як: Кремянець, Краків, Копичинці і інші. Цілий український Львів вибирається на виставку, навіть Достойний Митрополит Шептицький зволив приобіцяти Свою присутність.

— **Львівська хроніка.** Львівська поліція зробила з нагоди недільного супочинку генеральні лови на небесних птах і зловила їх сотку, з чого 80 задержала у клітці з огляду на їх сорокате піря. — На Знесінню власник хати постріляв у суперечці свого комірника кафлярa. — Легким коштом і старим хотів дійти до маєтку купець Шехтер, проголосивши фальшиве банкротство; три його крамниці переписані на родину та спільників припечатали. — Арештували Оскара Берковіча за поширювання нелеґальної комуністичної „бібули". — У центральній павільон „Східних Торгів" заглянули не так в останній день як в останню ніч перед його зачиненням нічні гості, що забрали собі звідти на спомин хірургічні інструменти (мабуть для дальших операцій) на 700 зол.

— **Загурський у Львові.** Поліція та преса, що шукають ген. Загурського по всьому світі, після звісток про його побут у Данціґу та Парижі, шукали його два дні у Львові. Підставою цієї звістки мав бути небувалий факт, що один добродій, у подорожі автом до Стрия передав другому свій візитний білет з прізвищем „Загурський" і висловив намір їхати до Швайцарії. Ясно, що шофер зараз доглянув у ньому схожість із ген. Загурським. На другий день виявилось, що був ним маршалок скалатського повіту Загурський.

— **Катастрофи й нещастя.** Потонув японський пароплав „Вусунг" з 900 особами. — На нім. Шлеську епідемія тифу; 100 осіб недужих. — Біля Кракова на фабриці цементу був вибух; двох робітників ранених. — У Ґеґвелі в Македонії загорілись дві великі гостинниці від некольної машини.

— **Померли:** російська різьбарка А. С. Голубкіна в 63 р. життя, в Зґрайську. Була ученицею Родена. Її праці находяться в Третяковській галерії; в останній час вона була професором академії мистецтв; — директор мюнхенського гігієнічного інституту д-р Макс Ґрубер, автор численних творів про гігієну; — нім. письменник Гуґо Баль, автор „Критики німецької інтелігенції" та „Византійського християнства".

— **Словник „безсмертних".** Париська преса повідомляє, що французька Академія нарешті рішила пустити в світ нове видання Енциклопедичного словника франц. мови. Останнє видання вийшло в 1877 р. Отже „безсмертні" потрібували аж 50 літ праці, щоби дійти ледви до половини словника, бо нове видання скінчиться всього на букві М. Люди, що працюють для вічности не відчувають, що час зміняє навіть те, що вони творять.

— **Світова всячина.** В Одесі почався 9. п. м. 2-ий Всеукраїнський Зїзд терапевтів: зїхалось з 1000 осіб. Більшість докладів: боротьба із сифілісом. — Уряд Сполуч. Держав знову потвердив свої права суверенности на береги Панамського каналу, заявивши, що не допускає Лігу Націй вмішуватись у цю справу. — Австралійський уряд скасував закон з 1920 р., який забороняв нім. підданим доступ до Нової Ґвінеї. — Новий фашистівський карний кодекс касує в Італії суди присяжних. — У Базилеї арештували кільканацять італійців у горах, без документів, підозрілих у яких-сь таємних студіях Швайцарії. — У Ковні помер один з найвизначніших литовських політиків Наруе-Нарушевітіюс, бувш. посол у Злуч. Державах і Льондоні. — На памятку недавних відвідин Канади британським премієром, канадійський уряд рішив охрестити іменням „Стенлі Болдуін" гору заввишки 10.900 стіп на хребті Британської Колюмбії. — В Еспанії вийшов декрет, що склукує „Національні Збори" на 30. червня... 1930 року! 6-го жовтня оголосять склад цієї дивної установи. Її члени одержуватимуть замісць пенсії від 30 до 60 пезет за кожне засідання. — Америк. історичне т-во купило за 10.000 дол. дім, де жив Джемс Монро, автор славної доктрини: „Америка для американців". — Родичі віденських малих дітей виборoли для них право, щоби навчання в школі починалось не в 8 год. вранці, а в 9-ій.

Перед виставою в Стриї.

Комунікат.

Комітет виєднав особисті залізничі знижки для всіх учасників вистави в Стрию, такі самі, які дотепер мали лише виставці.

Кожний відвідувач вистави на підставі „карти участи", яку одержить у повітових кооперативних осередках, користується 66 проц. знижки при повороті зі Стрия, оскільки остемплює карту участи на станції виїзду до Стрия.

Карта участи уповажняє до їзди третьою або другою клясою. В разі їзди поспішними поїздами нормальна доплата. Місцеві гуртки або поодинокі особи, які мають намір відвідати виставу, де нема повітового кооперативного осередка, повинні негайно зголоситися до Комітету вистави по карти участи.

На підставі повищого можуть отже їхати на виставу поодинокі особи і гуртки, хоч не буде 20 осіб і користуватися залізничою знижкою. Карта участи дає право до знижки лише понад 30 кільометрів від Стрия і є важна від дня 22-го вересня до 5. жовтня ц. р. на терені львівської, станиславівської, радомської (Волинь) і краківської залізничих дирекцій.

У Львові видають карти участи: „Червона Калина" (вул. Руська 18) для міста Львова, „Сільський Господар" (вул. Зіморовича 20) для повіту Львів.

Зголошені прогульки з Кракова, Коломиї, Тернополя, Станиславова і Луцька на день відкриття вистави, т. є. на день 25. вересня ц. р. Місцеві Комітети повинні на 24 години перед виїздом прогульки зголосити у начальника станції для приготовання ваґону.

Стрий, 16. вересня 1927.

Комітет вистави.

Зі спорту.

Україна — Гасмонея.

В середу дня 21. ц. м. відбудуться мачеві змагання між Україною і Гасмонеєю. Ці змагання одні з найцікавіших в осіннім сезоні, будуть сензацією дня наших спортовців під кожним оглядом. Україна змірившися свої сили з рівними собі а то й слабшими від себе дружинами і осягнувши в змаганнях з ними добрі результати, стає до нерівного бою з противником, який перевищає її в неоднім напрямку. Не треба забувати, що Гасмонея чи не найкраща дружина у Львові. І коли Україна схоче вийти з почесним для себе вислідом, мусить добути із себе все те, чого вимагають від футболіста на таких змаганнях, а саме гри амбітної, спокійної, плянової та видержаної в духовій рівновазі до кінця. Бажаємо нашій дружині, щоби вона йшла з цими прикметами до тяжких змагань в середу. Початок змагань 3·45 попол. на площі Сокола-Батька. Ми певні, що всі прихильники українського спорту, яких часто можна бачити на чужинецьких змаганнях, прийдуть на наші змагання та допоможуть нашим спортовцям морально та матеріяльно.

Вияснення.

У вступній статті „Діла" з дня 15. ц. м. п. н. „Проти анархії і руїни", де обговорюється справу конфлікту директора жін. гімназії і уч. семинарії у Львові і батьків дітвори цих шкіл, сказано: „Головна Управа не була нічим приневолена розписувати конкурсу". Почуваюся до обовязку подати вияснення в тій справі а саме: президія була приневолена оголосити конкурс постановою кураторії, якою вона відмовляє професорам середніх шкіл платної відпустки, а в слід за тим Головна Управа мусіла би виплачувати директорам повні службові побори. Президія, числячися з катастрофальним фінансовим станом Товариства, порішила оголосити конкурс, подаючи виразно мотиви оголошення як і те, що рефлектується головно на емеритів і статові сили Рідної Школи, щоби не обтяжувати буджету Товариства понад його спроможність. Старшини кружків і всіх директорів повідомлено про мотиви оголошення конкурсу 11. VIII. ц. р., себто перед оголошенням в часописах. Головна Управа на засіданні 24. VIII. ц. р. приняла звіт президії про полагодження справи до відома без найменшого спротиву і вирішувала обсади директорів. Та на жаль, найшлися люди, які ставляють справу в той спосіб, що основа конфлікту лежить в оголошенні конкурсу, і силуються звернути настрій до краю роздратованих родичів в сторону тих, що оголосили конкурс.

Якщо панове, які не мають відваги взяти на себе відповідальности за становище, яке заняли в справі настановлення директора згаданих шкіл, будуть дальше ширити незгідні з правдою вісти, буду приневолена подати прилюдно до відома хід цілої прикрої справи.

У Львові, 17. вересня 1927.

М. Белецька,
б. друга заступниця голови „Р. Ш."

Нові книжки і видання.

ЖУРНАЛИ:

Життя й Революція. ч. 7—8, липень—серпень. Зміст: П. Фальківський: До зорянинць німих. О. Лан: Привіт, Тобі, літо. І. Багряний: Н. Забіла: Співають черешні. О. Шваль-Братові. М. Шеремет: Вечір. Д. Гофштайн: Гілка ман: Чорна мати віч. А. Кушнірова молода. П. Маркіш: Кува. Л. Квітко: Не Тому, що вітер бє у вікна. І. Фефер: Зима та пускай дітей до мене. Б. Тенета: зима. М. Івченко: Лісові насна. М. Черемшина: Гармонія і свинушник. Ж. Дюамель: Марічку головка болить. Б. Антоненко-Давидович: Лист про аматорів. Б. Антоненко-Давидович... І. Лавич: Там де тіні забутих предків. Б. Якубкиза: Яків Савченко — критик. Б. Якубський: Проблема літературної еволюції. В. Покальчук: Дніпрова Чайка. С. Баркат: Порфир Данилович Немилацкий. І. Зайка

Дещо про життя Коцюбинського на Бессарабії 1892—94 р. П. Балицький: Етюди з історії української книги. В. Державін: Нове про походження християнства. В. Ланло: Подвійний ювілей. Некрольоги. Серед книжок та журналів.

Смолоскипи, журнал націоналістичної молоді. Львів. ч. 1. вересень. Зміст: Смолоскипи. Осип Боднарович: Листи до молоді. І. Про те, кому і для кого видаємо цей журнал. О. Дніпровський: Ми. Всеволод Аркадіїв: За працю та книжку. Іван Весі·ський: На позиції. *Jaccuse!* Крізь політичну призму. З нашого руху: Повним кроком. Гурток молоді в Глинянах. Студентські справи. Комунікати й обіжники. В чужих країнах.

Сільський Світ. ч. 16—17. 1. вересня. Зміст: До читачів. Від Адміністрації. Пресовий фонд. Новинки. М. Бардега: В селі (вірш). Агр. П. Зварич: В справі обрібки землі під озимину. Б. Козубський: Мак. Г. Бояннов: Враження з потягу. Агр. О. Ільмицький: Управа озимого ячменю. Агр. Є. Дашкович: Як здіймати овочі з дерев? К. Сірий: Ще про високу с.-г. школу на Волині. З практики для практики. Кутик господині. Огляд господарських часописів. Відповіди на запитання. Ріжне. Оповістки.

Жіноча Доля. ч. 17. 1. вересня. Зміст: О. Грозикова: Клич. Т. Кройтор: На роздорожу. Два роки. Курс інструкторок на села. Під увагу жіноцтву Покуття. О. Кисілевська: Про участь жіноцтва у виборах. Г. Ниньчур: Перебування у Данії. Д-р В. Сіменович: Чи освіта виплачується для фармерів і робітників. Ю. Ваховська: Привіт. Д-р В. Гриньківський: Купелі. Часть господарська.

Господарсько-кооперативний часопис, орган ревіз. Союзу українських кооператив. Зміст: Не дають спокою. До дискусії на тему нашого кооперативного будівництва. XX. міжнародній кооперативний конгрес. Перед реорганізацією сільного промислу в Польщі. Книжка, якої ми чекали. Сільсько-господарська кооперація на Великій Україні. Гими кооператорів. Конкурс на найліпшу кооперативу. Правне положення. З Ревізійного Союзу Українських Кооператив. Оголошення. Всячина. На обгортці: Оголошення Кооператив. Анонси. Додаток: „Кооперативне Молочарство" ч. 9.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича:

Борщів:
21. IX. Ой не ходи Грицю.
22. IX. Дні нашого життя.
23. IX. Запорожець за Дунаєм.
24. IX. День і ніч.
25. IX. Утоплена.
Скала: 26. IX. Циганка Аза.
27. IX. Вихрест.
6-? 485 28. IX. Дні нашого життя.
Театр прийме до хору 2 сопрани і баса.

Позір! Справа пильна! Позір! Сільсько-хліборобська виставка в Стрию 25. IX. до 2. X. 1927. Комітет „Сільсько-хліборобської вистави в Стрию" видає часопис одноднівку яка служитиме Експонентам та Публиці провідником по виставі та показчиком нашого економічного руху. Цей „Провідник-інформатор" буде роздаватися даром учасникам вистави, як також буде розсилатись по краю на всі знані адреси. П. Т. Експоненти та всі інші промислові фірми, які бажалиб, щоб знано їх по всіх усюдах, можуть користуватись одноднівкою для власних цілей рекламових та помістити тут свої оголошення за заплатою по слід. цінах. Ціла сторінка форм. кварто 240 зол., пів сторінки 120 і т. д. Дохід з оголошень іде на покриття коштів друку журналу одноднівки, який роздаватись буде в тисячах примірників даром! З огляду на те, що нема часу на аквізицію оголошень, бо журнал вийде вже 23-го вересня з друку, проситься надсилати тексти оголошень безпосередно Адміністрації одноднівки, В-ву „Русалка", Львів вул. Куркова 10 і то найдалі до 21. вересня ц. р. включно. — *Комітет „Сільсько-хліборобської вистави в Стрию.* 542 2-2

Оповістка. З причин незалежних від Редакції, а головно через елементарну катастрофу повени в краю, були ми приневолені відложити випуск 1-го числа „Громадської Самоуправи", двотижневика присвяченого справам громадської господарки і політики на початок 1928-го року. Наслані річні і піврічні передплати відішлемо назад на бажання в готівці, або в книжочках бібліотеки „Громадська Самоуправа". Для усталення однак висоти накладу, прохаємо зголошувати негайно письменну підписку, а можливо приспішимо скорше випуск. Зате книжку д-ра Степана Барана „Галицький Закон Громадський з 1866 р. зі всіми пізнішими змінами і додатком про закон про мову урядування державних, адміністраційних і самоуправних властей" — в ціні 1·20 зол. зі звичайною пересилкою 1·35 зол. поручено 1·65 зол., пять примірників 6·20 зол., 10 примірників 10·80 зол., посліплата 30 сот. дороше, висилаємо дальше. Небавом вийде книжка „Збірник Адміністраційних Законів" часть 1-ша в тій самій ціні, як книжка д-ра Барана. Замовляти книжочки: Видавництво „Громадська Самоуправа" Львів, вул. Костюшка ч. 1. А. Гроші висилати на адресу: проф. Амброз Березовський, вул. Косцюшка ч. 1. А. 535 1—3

Дбайлива ґаздиня

уживає тільки мила

„ОЛЕНЬ-ШІХТ"

дешеве своєю видайністю.

Schicht Schicht

Нові вписи до дів. учит. семінарії з правом прилюдности і до дів. гімн. курсів у Львові відбуваються щодня рано і поп. Головна Управа „Рідної Школи". 550 1-1

Загальні збори Кружка Р. Ш. ім. Франка в Калуші відбудуться не 25-го ц. м. а 2 жовтня ц. р. в 2, а згдяно в 3-тій годині поп. в салі Н. Дому. 557 1-1

Виділ Т-ва „Українська Студ. Громада в Кракові" подає до відома, що вписи на Ягайлонський університет уже розпочалися й триватимуть до 30-го вересня ц. р. Дижури в Товаристві „УСГ." відбуваються щоденно від год. 11—1 передпол. на університеті в салі ч. 31 І. пов., де уділяється всяких інформацій щодо вписів.

Позір Природники Ягайлонського університету! На днях появилося оголошення деканату, яке в дослівному перекладі звучить: Всі, що вписуються на виклади зоольоґії, ботаніки, мінеральоґії, ґеольоґії й анатомії дом. звірят — хотяй би були студентами вищих років — підлягають вступному іспитові. Предметом того іспиту (устного або письменного) одного дня всіх кандидатів — будуть загальні відомости з природи набуті в ґімназії. Кандидати, що хотять учащати на вище згадані виклади, можуть вписувати їх відразу до індексу, при вписі мають зложити в деканаті карту зголошення до вступного іспиту зазначуючи, на які з вище згаданих предметів записуються. Кандидати, що не зложать іспиту, вичеркнуть відтак вписаний виклад із індексу. Іспит відбудеться 3. жовтня в Заведені зоольоґії, вул. св. Анни ч. 6, в год. 9. рано. За Виділ Т-ва: *М. Лятишевський* голова.

Прогулька до Стрия. Комітет Вистави виєднав особисті залізничі знижки для всіх учасників вистави в Стрию. Кожний відвідувач вистави на підставі „Карти участи", користується 66 проц. знижкою при повороті з Стрия, оскільки остемплює карту участи на стації виїзду до Стрия. Карта участи уповажнює до їзди третьою або другою класою. В разі їзди поспішними поїздами нормальна доплата. На підставі повищого можуть їхати на виставу поодинокі особи і гуртки хоч не буде 30 осіб і користуватися залізничою знижкою. Карта участи є важна від дня 22-го вересня до 5-го жовтня ц. р. У Львові видають карти участи: Червона Калина вул. Руська ч. 18, для міста Львова, Сільський Господар вул. Зіморовича ч. 20, для повіту Львів. Поїзди відходять: 6·20 і 9·35 поспішн., а приходять: 17·05, 23·30 і посп. 15·55. 554 1—4

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

КУПУЙТЕ „Першу книжечку" найдешевший букварь. Найлекша метода. 515 3—5

ВСІЛЯКІ РОБОТИ ГОДИННИКАРСЬКО-ЮВІЛЕРСЬКІ також перерібки найдбайливіше виконує, найстарша в краю фірма **Ю. Домбровський** насл. **Ю. Домбровський — Л. Розважевський** Львів, Академічна 2., (Готель Жоржа). Замовлення з провінції полагоджуємо негайно. 101 6) 10-?

ІНСТРУКТОРКА потрібна до 2 дівчат з вищих гімназійних клас. Зголошення о. Лотоцький Болотня п. Янчин. 559 1-2

УЧИТЕЛЬКА пошукує лекції до народних шкіл, конверзації німецької мови і гри на фортепяні. Ласкаві зголошення до „Діла" під „Німка". 558 1-3

СПІЛКОВА Торговля в Товмачі (міська кооператива і повіт. ска) прийме негайно управителя, але тільки фахівця-купця. Винагорода після умови. 553

ЛІКВІДАТОРА меткого, працьовитого з малими вимогами негайно приймемо. Умови праці й винагороди та опис життя подати письменно Районова молочарська Спілка у Войнилові. 552 1-1

ПОВІТОВА Господарська кооператива в Дрогобичі пошукує управителів до самостійного ведення масарської робітні, кравця верхів, текстильного і залізного склепу, фризіера. Услівя після умови. Зголошуватися до кінця місяця вересня. Вп. Кооператорів просимо о поширення неї оферти. 546 ?-2

БУДУ дуже зобовязаний тим особам, які моглиб дати мені блищі інформації, коли бл. п. о. Порфір Бажанський мешкав в каменици о. Рудовича при Театинській 3, та який платив чинш? Прошу о ласк. відповідь на адресу: Гр. Ганулак, Львів, Куркова 10. 551 1-1

ГОДИННИК Ваш буде найліпше направлений в найбільшій годинникарській робітні **Ієвка Зельтенрайха,** Львів, Марійська пл. 5. — З провінції просимо реперації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 3 6) 2?—?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Специяліст недуг легінів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

ЛЬВІВ, ГОРОДЕЦЬКА 46.

417 **Пересвітлення Рентґеном** 15—23

Д-р М. ФАБРІНҐ у внутрішних недугах орд. від 8-10 і від 3-5
Пересвітлення Рентґеном
Лічення Діятермія — ЛЬВІВ
пл. Смольки ч. 5. (Кіно Марусенька)
Тел. 41—59 2060 21-?

БУДОВИ НОВІ надбудови і реконструкції будинків світських і церков, пляни і коштописи виготовлює на найдогідніших умовах та найкоротшому часі

Інж. ЛЕВ ЛЕВИНСЬКИЙ
архітект будівничий
ЛЬВІВ вул. СОДОВА ч. 3, II поверх.
355 (бічна Потоцького.) 13—16

Надзвичайна оказія!

Оказійне купно правдивого образу славного маляра **Новаківського**

Портрет гарної його жінки.

Сальон Образів **З. Райцеса**
538 **3. мая 11.** 2—2

Я обняв заступництво на Східну Галичину на **СТРАХОПУДИ 6-ти стрільні** взір бельгійського бравнінґа.
СТРАХОПУДИ газові 1—2—3 стрільні
„ЕХО" Львів, Сикстуська ч. 24.
Тел. 27—81. 556 1—2

Маґазин і робітня
ФУТЕР
КАРЛО ЦВИНАР
КРИВА 10 448 РУСЬКА 18
виконує всілякі жіночі і мужеські футра по конкуренційних цінах. 6-10

Тільки зол. 27·50!!!
У ФІРМІ „МЕЛЬОДІЯ"
Львів, Коперника 5.
555 **Шкільні скрипки по зол. 16.** 1—3

Найбільша в краю фабрика дзвонів
Братів ФЕЛЬЧИНСЬКИХ
в Калуші, вул. Сівецька ч. 14.
в Перемишлі, вул. Красінського ч. 63.
відливає на замовлення дзвони гармонійні і поодинокі, а постійно удержує на складі звиш 200 штук готових дзвонів у вазі від 10 до 600 кг.
225 **Ціни приступні — сплата ратами.** 14—?

ВУГОЛЬ

горішньо-шлеський, найліпший (Giesche)

БУКОВЕ ДЕРЕВО

сухе, на четверо рубане

продає з доставою перед дім за готівку і на догідні сплати

„ТИТАН"

Телефон 6—36.

Бюро: Львів, вул. Валова ч. 23.
Склади: Дворець Львів-Личаків.

Переводить вагонові посилки на провінцію впрост з копальні.

Значна часть доходу призначена на „Рідну Школу"!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.